

РЕШЕНИЕ

№ 297

гр. Смолян, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Маргаритов

Членове: Тоничка Д. Кисьова
Мария Ан. Славчева

при участието на секретаря Недялка М. Кокудева
като разгледа докладваното от Петър Маргаритов Въззивно гражданско дело
№ 20225400500195 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и следващи от ГПК.

Образувано е по въззивни жалби на А. К. и ТП ДГС Доспат-гр.Доспат при ЮЦДП срещу решение по гр.дело 140/2020г по описа на РС-Девин. В подадената въззивна жалба от А. К. е посочено , че решението на съда е незаконосъобразно в частта , с която е отхвърлен искът по чл. 200 ал.3 от КТ за горницата над 7016,41 лева и законна лихва над 802,69 лева .В жалбата е посочено , че неправилно съдът е определил размера на дължимото се обезщетение като е прибавил към размера на получената пенсия минимално възнаграждение за работа съобразно предписанията на ТЕЛК. Посочено е , че К. не е бил запознат с отправеното му предложение за започване на работа и не е могъл да изпълнява работа като пожаронаблюдател. Твърди се , че неправилно съдът е уважил възражението за давност и неправилно е уважено възражението за прихващане .

Посочено е , че неправилно в петитума на ИМ е поискано присъждане на обезщетение за периода от 13.05.2017г като в действителност е

претендирано обезщетение за период от 13.03.2017г и това е отразено в обстоятелствената част на ИМ.

Срещу подадената въззивна жалба е подаден отговор от представителя на ответника , като са изложени доводи, че неправилно съдът е определил размера на дължимото се обезщетение. Изложени са доводи, че при определяне на обезщетението е следвало да се включи възнаграждението/МРЗ/, което би получено от ответника за целия период от време , а не само за сезона в който е могъл да полага работа.

Подадена е и въззивна жалба от ТПДГС-Доспат като се обжалва решението в частта , касаеща размера на определеното обезщетение и ЗЛ, включително и в частта касаеща разносните и дължимата се ДТ. Изложени са доводи, касаещи неправилно определения размер на претендираното обезщетение за претърпени им.вреди.

В съдебно заседание жалбоподателят А. К. се представлява от адв.Н. , като същият поддържа подадената въззивна жалба , оспорва подадената въззивна жалба от ТП ДГС Доспат и претендира присъждане на разноски. Жалбоподателят ТП ДГС-Доспат се представлява от адв.В.Русева в съдебно заседание, като се поддържа подадената въззивна жалба и се оспорва подадената въззивна жалба от А. К..

С оглед събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред РС-Девин е образувано по искова молба на А. К. срещу ТП ДГС-Доспат при ЮЦДП.

В исковата молба е посочено , че ищецът е работил по трудово правоотношение при ответника на длъжността "Оператор на машини и съоръжения", като на 10.04.2015г е претърпял трудова злополука и са му причинени описани в ИМ телесни увреждания .Ищецът бил освободен от работа като с експертни решения на ТЕЛК му е определена трайна неработоспособност над 50 процента. Посочено е , че ищецът получава пенсия по болест и му се дължи обезщетение по чл. 200 ал.3 от КТ ,което следва да се формира като разлика от трудовото възнаграждение което би получавал преди злополуката и получаваната пенсия. Предвид на това се иска заплащане на обезщетение за периода от 13.05.2017г до 14.05.2020г в общ размер на 17000 лева като се отчете процента на

съпричиняване от 25 процента. Претендира се законна лихва за периода от 13.03.2017г до 14.05.2020г в размер на 2200 лева, ведно със ЗЛ от предявяване на иска .

Ответникът е подал отговор на ИМ , като е посочил, че предявените иски са неоснователни. Изложени са твърдения , че ищецът дължи суми по издаден обратен изпълнителен лист във връзка с постановено решение № 41/05.03.2020г по гр.дело 2679/2019г по описа на ВКС .Направени са възражения за прихващане и погасяване по давност на претенцията на ищеца за ЗЛ преди 02.06.2017г. Изложени са доводи , че ищецът е могъл да полага труд, но не е проявил активност и грижа в тази насока , като не следва да получи претендираното обезщетение поради получено застрахователно обезщетение.

В хода на съдебното производство е допуснато изменение на иска по реда на чл. 214 от ГПК , касаещ размера на претендираната главница и лихва

С обжалваното съдебно решение съдът е уважил искd по чл. 200 от КТ до размер от 7016,41 лева , отхвърлен е иска за разликата до 13579,88 лева. Уважен е иска за заплащане на ЗЛ до размер от 802,69 за времето от 13.05.2017г до 14.05.2020г ,като е отхвърлена претенцията за разликата до 1807,47 лева и претенцията за ЗЛ преди 13.05.2017г . Съдът е уважил възражението за прихващане на присъдената главница и ЗЛ по повод издадения обратен изпълнителен лист, като е признал ,че два от посочените документи са неистински по реда на чл. 194 ал.3 от ГПК.В мотивите на решението си съдът е приел , че ищецът дължи сумите по издадения обратен изпълнителен лист. Прието е , че ищецът е претърпял описаната в ИМ трудова злополука, като е освидетелстван по надлежния ред и му е определена съответната степен на трайна неработоспособност .Направен е извод, че ответникът следва да обезщети причинените имуществени вреди, формирани от разликата между неполученото БТВ и размера на получената инвалидна пенсия за визирания период .При определяне на дължимото се обезщетение съдът е кредитирал едно от изготвените заключения по делото.

Въззивният съд намира за безспорно установено , че ищецът е бил назначен по безсрочен трудов договор № 17/06.06.2014г. в предприятието на ответника на длъжността „Оператор на машини и съоръжения" с

основно възнаграждение в размер на 550 лева .

На 10.04.2015г. ищецът претърпял трудова злополука, за което е издадено влязло в законна сила Разпореждане № 38/15.05.2015г. на ТП на НОИ - Смолян.

На ищеца са издадени експертни решения с № 47/06.01.2016г, № 3026 / 14.12.2016г. и № 2247 /25.11.2019г с оценка на работоспособността съответно от 51 %, 52% ТНР и 50% ТНР.

На 07.01.2016г е депозирано заявление пред работодателя , подадено от името на А. К. , като е заявено , че работникът желае да бъде прекратен трудовият му .договор поради наличие на ТНР и решение на ТЕЛК.

На 20.01.2016г е изпратено писмо от Директора на ТП ДГС-Доспат до А. К. като е отправено предложение по реда на чл. 314 от КТ за трудоустрояване и заемане на длъжността "Сезонен работник ГС-пожаронаблюдател-охрана". Писмото е изпратено с обратна разписка до адреса на ищеца, като е получено от св.З. К.а /съпруга на А. К./. Няколко дни след това св.К.а се явила в сградата на ТП ДГС Доспат и представила заявление, заведено с вх № 253/26.01.2016г , в което е отразено , че К. **отказва** да приеме предложената работа поради решение на ТЕЛК.В тази насока са и показанията на св.Вл. Х., като същите следва да се кредитират в цялост.

В хода на първоинстанционното производство са назначени две графологически експертизи, като е установено, че ръкописният текст в заявленията от 07.01.2016г и 26.01.2016г и подписите не са положени от А. К., поради което същите доказателства правилно са изключени от доказателствената съвкупност като неистински документи.

От Директора на ТП ДГС Доспат е издадена Заповед № 3/26.01.2016г. , като трудовото правоотношение с К. е прекратено на основание чл. 325 ал.1 т.9 от КТ. Въпросната заповед е връчена с обратна разписка , изпратена на адреса на ищеца и подписана от З.К.а. Заповедта за прекратяване на тр.правоотношение не е оспорена по надлежния съдебен ред.

Във връзка с претърпяната тр.злополука е образувано гр.д. № 53/2017г. по описа на Районен съд - Девин като А. К. предявил искове по реда на чл. 200 ал.1-4 от КТ срещу ТП ДГС-Доспат за заплащане на обезщетения за причинени имуществени вреди в размер на 7306,87 лева /разходи за лечение/ и неимуществени вреди в размер на 101438 лева , формирани

след приспадане на заплатеното на застрахователно обезщетение .

Постановено е решение № 80/22.05.2018г. на Районен съд – Девин, като са уважени предявените иски по чл.200, ал.1-4 КТ и ТП ДГС - Доспат е осъдено да заплати на А. З. К. сумата от 39670.94 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди в резултат на претърпени травми от трудовата злополука. Решението е обжалвано пред ОС-Смолян , като е отменено решението на РС-Девин и ответникът е осъден да заплати сумата от 81257 лева-обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, ведно със ЗЛ от датата на настъпване на злополуката .Решението на последния съд е обжалвано пред ВКС.

С решение № 41/05.03.2020г на ВКС по гр.дело 2679/2019г ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата от 57885,22 лева-обезщетение за претърпени неимуществени вреди от трудовата злополука, като е прието , че пострадалият е допуснал груба небрежности с принос за настъпване на злополуката от 25 процента.

На 07.03.2019г е издаден изпълнителен лист в полза на А. К. въз основа на постановено осъдително решение на ОС-Смолян, като ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата от 81257 лева , ведно с дължимите се ЗЛ. Посочената сума, ведно с лихвите е изплатена на 28.03.2019г., като по сметка на ЧСИ е преведена сума в размер на 123 035 лева

Въз основа на Решение № 41/05.03.2020г. по гр. дело № 2679/2019г. по описа на ВКС, Окръжен съд - Смолян **издал обратен изпълнителен лист № 20064/2020г.**, по силата на който А. К. е осъден да заплати на ТП ДГС - Доспат сумата от 23371.78 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба- 07.11.2016 г. до окончателно изплащане на сумата .

По делото не е спорно, че за вземането по издадения обратен изпълнителен лист **не е извършено плащане** от ищеца, като това обстоятелство е установено и от назначената експертиза в хода на първоинстанционното производство.

От заключението на вещото лице по допуснатите СИЕ и допълнителни експертизи се установява , че към момента на злополуката, размерът на трудовото възнаграждение на А. К. е било 550.00 лева. Размерът на трудовото му възнаграждение за 2017 г., 2018 г., 2019 г. и 2020 г., съгласно

представените от ТП „ДГС Доспат“ длъжностни разписания по години, за длъжността „Водач машини за горско стопанство“ е в размер на 600.00 лева - считано от 01.01.2017 г.; 900.00 лева - считано от 01.01.2018 г.; 1000.00 лева - считано от 01.01.2019 г. и 1100.00 лева - считано от 01.01.2020 г.

От изготвената допълнителна експертиза от 26.11.2021 г. / лист 245 по делото/ се установява, че размерът на обезщетението, представляващо разлика между индивидуалната брутна заплата, която ищеца би следвало да получи за визирания период от 01.06.2017 г. до 14.05.2020 г. и сумата от сбора между получената пенсия и евентуално полученото брутно възнаграждението от предложената и отказана сезонна работа /седем месеца в годината/ възлиза на 9355,22 лева/вариант 2/. След приспадане на определения процент на съпричиняване вещото лице е посочило, че на ищеца се дължи обезщетение **в размер на 7016,41 лева**. В приложената справка- вариант 1 е отразено че за календарния период на месец май 2017 г. полученият сбор от пенсия и МРЗ надвишава евентуално получаваното БТВ за този месец, от което следва че при този вариант не се дължи допълнително обезщетение за периода 13.05.2017 г. до 01.06.2017 г.

Според вещото лице за периода 01.06.2017 г. до 14.05.2020 г. се дължи законна лихва върху формираното обезщетение от 7017,41 лева в размер на 802,69 лева по предложения вариант 2 /лист 247/.

Вещото лице е заявило устно в съдебно заседание на 01.03.2022 г., че ако от размера на евентуално полученото БТВ за визирания период се извади сбора от получената пенсия и получавана МРЗ за целия период от време, то тогава се дължи обезщетение в размер на 2539,78 лева и ЗЛ в размер на 267,06 лева.

По делото е спорно дали работодателят е предложил подходяща работа на ищеца К. по реда на чл. 314 от КТ във връзка с трудоустрояването на работника и налице ли е отказ за приемане на предложената работа. Спорно е дали К. е могъл да изпълнява предложената му сезонна работа като „пожаронаблюдател-охранител“, с оглед постановените решения на ТЕЛК.

Въззивният съд съобрази, че на 06.01.2016 г. е издадено решение на ТЕЛК, в което е отразено че К. е с 51 процента ТНР и са дадени предписания да не полага **тежък физически труд** и да не изпълнява работа като

шофьор. Подобни преписания са отразени и в постановените решения на ТЕЛК от 14.12.2016г и 25.11.2019г.

При това положение работодателят **е изпълнил добросъвестно задължението си**, предвидено в нормата на чл. 314 от КТ и чл. 317ал.3 от КТ. Във връзка с постановеното решение на ТЕЛК работодателят писмено е предложил на К. да заеме длъжността "Сезонен работник ГС-пожаронаблюдател-охрана", като това предложение е връчено на К. чрез неговата съпруга З.К.а. Впоследствие е подадено заявление от името на К. , че не желае да приеме посочената работа, като въпросното заявление не е подписано от ищеца.

Съдът намира, че К. **е бил запознат** с отправеното му писмено предложение за трудоустрояване, като писмото е връчено чрез съпругата му на адреса на работника . Лично съпругата на К. е депозирала неистинското заявление за отказ за трудоустрояване в ТП ДГС-Доспат. От всички тези действия може да се направи извод, че работникът е бил запознат с предложението за трудоустрояване , но същото не е прието . Констатацията , че работникът не е приел предложението за трудоустрояване е отразена и в издадената заповед за прекратяване на тр.правоотношение по реда на чл. 325 ал.1 т.9 от КТ, като заповедта не е оспорена поради липса на посоченото основание за прекратяване на правоотношението.

Въззивният съд намира, че обективно К. **е могъл да изпълнява предложената му сезонна работа по охрана**, като същата очевидно не е свързана с полагане на **тежък физически труд и не е противопоказна на предписанията на здравните органи.**

Правни изводи:

От страна на ищеца са предявени при условията на обективно съединяване искове по реда на чл. 200 ал.1 във връзка с ал.3 от КТ за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на трудова злополука и иск по чл. 86 ал.1 от ЗЗД.

За да възникне имуществена отговорност на работодателя за обезщетяване на причинените имуществени вреди на пострадал от трудова злополука работник следва да са налице следните материални предпоставки: 1) трудова злополука; 2) претърпяна вреда, и 3) причинно-следствена връзка между злополуката и причинените вреди.

По делото не е спорно, че ищецът К. е претърпял трудова злополука на 10.04.2015г , като в резултат на това му е причинена ТНР над 50 процента ,установена по надлежния ред с приложените решения на ТЕЛК.

В постановеното решение № 41/05.03.2020г на ВКС по гр.дело 2679/2019г е установено , че работникът е допринесъл за настъпване на трудовата злополука с определен процент на съпричиняване от 25 процента .

Разпоредбата на чл. 200 ал.3 от КТ предвижда , че работодателят дължи обезщетение за разликата между причинената вреда - неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване.

По делото е спорен въпросът за размера на претърпените им.вреди от страна на ищеца за визирания тригодишен период от 13.05.2017г до 20.05.2020г.

В постановено Решение № 144 от 22.07.2014 г. на ВКС по гр. д. № 4053/2013 г., IV г. о., ГК е прието, че лицето с трайно нарушена работоспособност е длъжно да прояви грижа за своите работи и да си намери работа, подходяща според предписанията на здравните органи. Ако трудоустроеният работник или служител **откаже** да заеме предложената по чл. 314 от КТ подходяща работа, той може да търси обезщетение по чл. 200 от КТ само за разликата **от сбора от пенсията и възнаграждението, което би получил за работата, която му е предложено да заеме и заплатата, която би получавал за работата, която е заемал от преди трудоустрояването.**

Именно тази хипотеза е налице в настоящия случай. К. е претърпял трудова злополука и е отказал да приеме предложената му работа по повод отправеното писмено предложение за трудоустрояване.

Работодателят добросъвестно е предложил на работника друга работа/ пожаронаблюдател-охрана / , която е съобразена със здравословното му състояние . Това предложение е станало достояние на съпругата на ищеца, като пощенската пратка е приета от нея. Въпреки това К. не е приел предложената му работа.

По изложените съображения въззивният съд намира , че в полза на работника следва да се присъди обезщетение за претърпените вреди за визирания тригодишен период , което се явява **разлика между**

евентуално получаващото БТВ от работника и сбора от получената пенсия и възнаграждението за отказаната сезонна работа като "пожаронаблюдател-охранител".

По делото е изготвена допълнителна съдебно икономическа експертиза от 26.11.2021г като вещото лице е дало отговор на въпроса , че размерът на обезщетението , изчислено по описания вариант за тригодишен период възлиза след приспадане на съпричиняването на **7017,41 лева** , като се дължи и законна лихва в размер на 802,69 лева до момента на предявяването на иска.

Неоснователна е претенцията на ищеца за заплащане на законна лихва за периода от 13.03.2017г до 13.05.2017г , предвид на това , че вземането за ЗЛ е акцесорно , като ищецът не е предявил претенция за обезщетяване на претърпени имуществени вреди за този период от време.

Поради изложеното законосъобразно първоинстанционният съд е присъдил обезщетение за претърпени имуществени вреди за визирувания период от време в размер на 7017,41 лева , ведно със законна лихва в размер на 802,69 лева до момента на предявяването на иска.

Законосъобразно първоинстанционният съд е прихванал посочените по - горе присъдени суми с друго изискуемо насрещно вземане във връзка с издадения обратен изпълнителен лист № 20064/07.08.2020г по описа на ОС-Смолян .

Поради изложеното решението следва да се потвърди в обжалваната му част , като подадените въззивни жалби са неоснователни .

Законосъобразно първоинстанционният съд е отхвърлил претенциите на ищеца за заплащане на обезщетения за претърпени им.вреди и лихви за разликата над уважения размер като претенцията в тази и част е неоснователна.

При това положение не следва да се присъждат разноски за въззивното производство , като същите следва да останат за страните.

Воден от изложеното и на основание чл. 272 от ГПК съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА съдебно решение № 8003/01.04.2022г, постановено по

гр.дело № 140/2020г по описа на РС-Девин, **В ЧАСТТА**, с която ТП „ДЪРЖАВНО ГОРСКО СТОПАНСТВО ДОСПАТ“ ЕИК ***** при ЮЦДП **Е ОСЪДЕНО** ДА ЗАПЛАТИ на А. З. К. ЕГН ***** сумата от **7016.41 лева** - обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в разликата между размера на неполученото БТВ и размера на получаваната инвалидна пенсия за периода 13.05.2017г.-14.05.2020г., присъдена е законна лихва в размер на **802.69 лева** за периода от 13.05.2017г. до 14.05.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от 7016.41 лева, считано от 15.05.2020г. до окончателното изплащане на сумата, **включително И В ЧАСТТА** , с която е уважено възражението за прихващане на присъдените обезщетения в полза на А. З. К. за претърпени им.вреди от **7016.41 лева** , лихва в размер на **802,69 лева** и законна лихва върху главницата от 7016,41 лева, считано от 15.05.2020г до окончателното плащане с изискуемо насрещно вземане на ТП „ДЪРЖАВНО ГОРСКО СТОПАНСТВО ДОСПАТ“ ЕИК ***** във връзка с издаден обратен изпълнителен лист № 20064/07.08.2020г по описа на ОС-Смолян .

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховен касационен съд при реда и условията на чл. 280 от ГПК.

97

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____